

Μὰ ἐνῶ ὁ κόσμος ὅλος ἡσυχάζει,  
 ἓνα μαῦρο χέρι μέσα του ξαμόνει,  
 ὁ πρωθυπουργὸς μας κᾶτι τι ἀρπάζει,  
 κι' ὑπουργοὺς καὶ πρέσβεις ἀξαφνα σκαρόνει,  
 ἀξαφνα σκαρόνει.

Ἡ γκλήνη τότε μιὰ στιγμή ξεσπιέται,  
 τοῦ ῥωμχοῦ τὸ κέφι χάλασαν κομμάτι,  
 μὰ σὲ λίγο πάλι τὸ κακὸ ξεχνιέται,  
 καὶ ξανὰ ἡσυχία, καὶ ξανὰ ραχάτι,  
 καὶ ξανὰ ραχάτι.

Τί ζωὴ, τί ζεύκι, καὶ τί μαχμουρλούκι,  
 σὰ χατζῆδες γύρω, σὲ πυκνὴ λιακάδα,  
 μὲ καφὲ τῆς Μένκας, μὲ μακρὸ τσιμποῦκι,  
 τώρα γλωσσοτρῶμε τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα,  
 τὴν τρελλὴ Ἑλλάδα.

Μὰ σὲ λίγο πάλι γιὰ νὰ μᾶς ξαφνιάσῃ,  
 γιὰ νὰ μᾶς ξυπνήσῃ ἀπ' τὴν τεμπελιά μας,  
 βγαίνει σὰ ζιζάνιο, κόσμος νὰ χαλάσῃ,  
 μὲ τὰ ψέμματά της κι' ἡ Πρωταπριλιά μας,  
 κι' ἡ Πρωταπριλιά μας.

Λίγο δὲν περνάει ποὺ ἡχοβολοῦνε,  
 κάθε ἐκκλησίας χίλιαι ὡς καμπάνες,  
 θέλοντας καὶ ὄχι τοὺς πιστοὺς καλοῦνε,  
 γυναιξὺ καὶ τέκνοις, δούλαις παραμάναις,  
 δούλαις παραμάναις!

Καὶ ἐκεῖ π' ὁ ψάλτης ἀψηλά τὸ πέρνει,  
 καὶ τὸ νανουρίζει καὶ τὸ ἐννιάρει,  
 ὁ πιστὸς σιμὰ του στὸ στασίδι γέρνει,  
 καὶ βαστᾷ τὸ ἴσο ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ,  
 ὡς ποὺ νὰ τὸν πάρῃ.

Τί χαρά! σὲ μέραις λιγοσταῖς ἀκόμη,  
 κοκκινοδομαμένη ἡ Λαμπρὴ μας φτάνει,  
 ἀπ' ἀρνιὰ γεμίζουν ὅλοι μας οἱ δρόμοι,  
 κ' ἓνα αὐγὸ μὲ τ' ἄλλο τὸ ἀνέστη κάνει,  
 τὸ ἀνέστη κάνει.

Ὁ ῥωμχὸς γιὰ τέτοια δρῶ λερτὰ δὲν δίνει,  
 μὰ μὲ κουρασμένο περιμένει κατί,  
 ἀπὸ τέτοιαις φέσταϊς μία νὰ μὴ μείνῃ,  
 κι' ἔχει αὐτὸς γιορτὴ του μόνο τὸ ραχάτι,  
 μόνο τὸ ραχάτι.

Ταλισμάν.

## ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀκόμα τί θὰ δοῦμε!

Ἐφευρέθη λέγει ἓνα ἀντιληπτικὸν ἀλάνθαστον,

Εἶναι μιὰ μικρὰ μηχανὴ προσεγγιζομένη εἰς τὴν κλειδω-  
 νιὰν παντός χρηματοκιβωτίου ἢ ἄλλου ἐπίπλου περιέχον-  
 τος χρῆμα ἢ πολυτίμη πράγματα. Ἀμα ὁ κλέπτης ἐγγίσῃ  
 εἰς τὴν κλειδαριὰ, τὴν περιέχουσαν τὴν μικρὰν μηχανὴν  
 κατ' ἀρχὰς ἀκούεται ἓνας καταχθόνιος κρότος, ἔπειτα χύ-  
 νεται καταπληκτικὴ λάμψις ἡλεκτρικοῦ φωτός, βοήθεια τοῦ  
 ὁποίου φωτογραφικὸν τι ἐργαλεῖον συλλαμβάνει ἀμέτῳ τὰ  
 χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο ἢ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀρχίζει ἡ  
 φωτογράφησις, τὸ χρηματοκιβώτιον νὰ φωνάζῃ ὡς ἄλλος  
 Ρωμαῖος: Μὴ κερῆσθε! καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ φωτογραφία,

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ  
 Παρίσι. Εἶχε προῖαι ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ  
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ  
 νεᾶνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-  
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτελῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ  
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-  
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-  
 δύτην ἱπποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-  
 λαιὰν φενάκην εὐρεθείσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ  
 ὑποθεθεὶς τσαρούχια.

Ἄφ' οὗ εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω  
 του καὶ ἔλαβε μίαν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰάκωβος  
 Βαγιγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-  
 σίας εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω  
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε  
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-  
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρύλλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἔσ-  
 τοι Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς  
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεφαλὴ του ἔ-  
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἡσυχῶς τῆς γρίλ-  
 λης καὶ ὠλίθθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ὑπόκωφος γρυλ-  
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠγάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-  
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὺν τὸν Φιντέλῃ, δὲν θὰ ἤ-  
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν

ἀνεγνώριζε, καὶ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτὴ θὰ ἔφευγεν εἰς τὸ  
 Παρίσι. Εἶχε προῖαι ἐπίσης τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ  
 ἐνόμιζεν ἀναγκαῖον νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν γνωστὸν, ὅτε ἡ  
 νεᾶνις θὰ ἦτο διατεθειμένη πλέον νὰ δεχθῇ τὰς προτά-  
 σεις του. Τέλος, ὅπως μὴ ἐκτελῇ εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ  
 ἀναγνωρισθῇ καὶ ὅπως διασκεδάσῃ τὰς ὑποφίας τῆς Ἰωάν-  
 νης καὶ τὰς ἀμφιβολίας της, μετημφισέθη, φορέσας ὑπεν-  
 δύτην ἱπποκόμου, προσαρμόσας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πα-  
 λαιὰν φενάκην εὐρεθείσαν εἰς ἱματιοθήκην τοῦ πύργου καὶ  
 ὑποθεθεὶς τσαρούχια.

Ἄφ' οὗ εἶδε ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα, σηκώθηκε, κύτταξε γύρω  
 του καὶ ἔλαβε μίαν κινητὴν σκάλα τὴν ὁποῖαν ὁ Ἰάκωβος  
 Βαγιγιάν, εἶχεν ἀφήσει ἐπάνω σὲ μιὰ δαμασκηνιά. Ἐπλη-  
 σίας εἰς τὸ σπῆτι καὶ τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου κάτω  
 ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Ἀκόμη μιὰ φορὰ κύτταξε  
 γύρω, τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε δὲν ἤκουσε πλὴν τοῦ μονο-  
 τόνου τραγουδιοῦ τῶν γρύλλων. Βέβαιος ὢν, ὅτι ὅλοι ἔσ-  
 τοι Μαρεῖλ ἐκοιμῶντο, ὅτι ἦτο καταμόνυχος καὶ ἀόρατος εἰς  
 ὅλους, δὲν ἐδίστασε πλέον, ἀνέβη. Ἀμα ἡ κεφαλὴ του ἔ-  
 φθασε μέχρι τοῦ παραθύρου, παρεμέρισεν ἡσυχῶς τῆς γρίλ-  
 λης καὶ ὠλίθθινεν ἐπὶ τῶν νότων του. Ὑπόκωφος γρυλ-  
 λισμὸς ἠκούσθη. Ὁ Φιντέλης ἐξύπνισε.

Μολοσσὸς τις ἴσως θὰ ἠγάγκαζε τὸν Ραοῦλ νὰ ὀπισθο-  
 γωρήσῃ, ἀλλὰ ἓνα σκυλάκι, σὺν τὸν Φιντέλῃ, δὲν θὰ ἤ-  
 δύνατο νὰ τοῦ κάμῃ μέγα κακὸν μεθ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν

τότε νά φωνάξῃ πάντοτε τὸ χρηματοκιβώτιον : Κλέφτης ! Κλέφτης !

Θέλετε καὶ νέον παρισινὸν συρμόν, ὃ ἀραχνούφαντοί φα-  
ναριώτισαι ;

Εἰς Παρίσιους κάμνει γουρὸρε ἡ μόδα νά περνοῦν βρα-  
χιολάκια τὰ σκυλάκια !

En avant : Περάστε τα, μὴ τύχη καὶ μείνετε πίσω εἰς  
τὸν συρμόν.

Ὁ Φιγαρό πάλιν ἐδημοσίευσεν ἀνακαλύψεις περὶ τῆς μυ-  
στηριώδους γυναικός, ἥτις συνεδραμάτισε τὸ πρόσωπον τοῦ  
Γαμβέτα, διατελέσασα ἄχρι τέλους ἐρωμένη καὶ σύμβου-  
λος καὶ σχεδὸν πολιτικὴ συνεργάτις. Ὀνομάζεται Λεωνία  
Λεών, θυγάτηρ ἐνὸς συνταγματάρχου, ἐρασθεῖσα τοῦ Γαμ-  
βέττα ἀπὸ τοῦ 1870, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον συζήσασα  
σχεδὸν μετ' αὐτοῦ, ἄνευ οὐδενὸς ἐν τούτοις καρποῦ τοῦ ἔ-  
ρωτός των. Ὁ Γαμβέττας ἐννοοῦσε νά τὴν καταστήσῃ νό-  
μιμον σύζυγον, ἀλλ' ἡ Λεωνία ἤρνεϊτο. «Πρὸ δέκα, τοῦ  
ἔλεγεν, ἔτων ὁ γάμος ἦτο δυνατός· τώρα δὲ δύναται εἰμὴ  
νά σέ βλάψῃ. Ἐκουσίως ἐθυσιάσθην εἰς σέ· δὲν ἐννοῶ νά μὲ  
συζευχῇς.» Τύπος γυναικός—θυσίας. Μεταξὺ τῶν δύο ἐρα-  
στῶν συνεδέθη ἀλληλογραφία παραταθεῖσα ἐπὶ ἐνιαυτοῦς,  
καὶ ἀλληλογραφία ὄχι ἐρωτικὴ, ἀλλὰ πολιτικὴ. Ὁ Γαμ-  
βέττας ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν ἐπιστολαῖς τοῦ ἔγραφε σχεδὸν  
ἀπομνημονεύματα· αὐτὴ δὲ πάλιν συνεζήτει μετὰ γυναι-  
κειάς λεπτότητος καὶ τὰ ἐλάχιστα τῆς πολιτικῆς, ἀντέ-  
κρουε μερικὰς θεωρίας τοῦ καὶ ἐνίοτε τοῦ διετύπου καὶ  
συμβουλὰς. Λέγεται ὅτι τὴν προτεραίαν τοῦ σχηματισμοῦ  
τοῦ ὑπὸ τὸν Γαμβέτταν ὑπουργεῖου ἡ Λεωνία ἐν ἐπιστολῇ  
πρὸς αὐτὸν τὸν ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ νά ἐμπέσῃ εἰς τὴν πα-  
γίδα, προλέγουσα τὴν προσεχῇ πτώσιν του.

Μακάριοι οἱ Ἄγγλοι ! Δὲν φθάνει ποῦ ἔχουν τὰ γράμ-  
ματά των δεκάεκα, ἐνῷ οἱ στενοκέφαλοι κυβερνῆταιί μας  
ἐξακολουθοῦν νά πέρνουν ἀπὸ τὸν πτωχὸν ἐλλεικτικὸν λαὸν  
εἴκοσι λεπτὰ διὰ κάθε γράμμα, τώρα θὰ καταβιάσων καὶ  
τὴν τιμὴν τῶν ἐτωτερικῶν τηλεγραφημάτων τῶν 20 λέ-  
ξεων, ἀπὸ 1 φρ. καὶ 25 ἑκατοστὰ ποῦ τὰ εἶχαν, εἰς μόνον  
λεπτὰ ἐξήντα. Ἄν τολμᾶτε ψιθυρίσατε ὅτι καλὸν ἦτο νά  
φθναῖναι καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τηλεγραφεῖον ἢ τὸ ταχυδρο-  
μεῖον !

Τὰ περίφημα κόκκινα ζακέτα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ  
καταργοῦνται καὶ ἀντικαθίστανται διὰ χρώματος γριζοῦ.  
Πότε θὰ καταργήθῃ καὶ ἡ περίφημος κόκκινος πλάτης τῶν  
ἀστυνομικῶν μας κλητῆρων ;

Ἄγγλος ποινικολόγος, ὁ Κίρσερ, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως·  
σπουδαῖον σύγγραμμα περὶ ἐκδόσεως κακούργων ἀπὸ κρά-  
τους εἰς κράτος. Τὸν πρόλογον τοῦ συγγράμματος ἔγραψεν  
ὁ υἱὸς τοῦ διασήμευ Γάλλου δικηγόρου Λασώ, ὅστις κατα-  
λήγει τὰ προλεγόμενά του διὰ τῆς ἐξῆς εὐχῆς :

«Οἱ τίμιοι ὅλης τῆς ὑψηλοῦ δόξης καὶ ἀλληλοβοηθῶνται  
καὶ νὰ ἀλλοῦπερασπίζωνται *enartior* τῶν κατεργαρέων.»

Τί λέγει ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ὡς πρὸς τὴν σύλληψιν καὶ ἐκ-  
δοσιν τοῦ ἥρωος Πλευρίτου !

Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῶν *Καιρῶν* τοῦ Λονδί-  
νου ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, ἀφορμὴν λαμβάνοντι ἐκ τῶν ἀναφανει-  
σῶν ἐσχάτως διαίρεσεων ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀντιπολιτεύσει, εὖ-  
ρομεν σκέψεις σχεδὸν ὁμοίας πρὸς τὰς ἐν τῷ *Μη Χάνεσαι*  
εὐθύς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουμουνδούρου καὶ χθὲς ἀκό-

δέσποινάν του ἀφοσίωσιν καὶ τοὺς ὀξείς ὀδόντας του. Ἐν  
τούτοις ὁ Φιντέλης βλέπων τὸ σῶμα τοῦτο εἰς τὸ περιθώ-  
ριον τοῦ παραθύρου, σηκώθη καὶ ἤρχισε νά γαυγίζῃ μανιω-  
δῶς, ὅπως βεβαίως ξυπνίσῃ τὴν Ἰωάνναν, ἀλλ' αὐτὴ ἐκοι-  
μᾶτο βαθύτατα, ἔπειτα δὲ ταῦτοχρόνως ὁ κεραυνὸς ἤρχισε  
νά μυκάται καὶ ἐκάλυψε τὴν φωνὴν τοῦ ἀγρύπνου ζώου.  
Ὁ Ραοῦλ ἐπωφεληθεὶς τὴν βροντὴν διεσκέλισε τὸ παράθυ-  
ρον καὶ μπῆκε μέσα. Ὁ Φιντέλης ὤρμησεν ἐπάνω του δι'  
ἐνὸς πηδήματος καὶ ἐκρεμάσθηκε ἐμπήγων τοὺς ὀδόντας εἰς  
τὸν κόκκινόν ἐπενδύτην, τὸν ὅποιον μόνον εἶχε συλλάβει.  
Ὁ ἀσθενὴς οὗτος ἐχθρὸς δὲν ἦτο τόσον ἐπίφοβος, ἀλλ' ὁ  
Ραοῦλ δὲν ἐννοοῦσε καὶ νά τὸν δαγκάσῃ, πρῶτα πρῶτα ἐ-  
κύτταξε νά τὸν ξεμπερδέψῃ διὰ τοῦτο συλλαβὼν ἀπὸ τοῦ  
λαϊμοῦ τὸν ἐσφιγξεν ἰσχυρότατα· ὁ ταλαίπωρος Φιντέλ οὔτε  
πρόλαβε νά βγάλῃ φωνήν· ἤρχισε μόνον κινῶν τοὺς πόδας,  
καὶ συστρεφόμενος καταβάλλων ἀπελπιστικὰς προσπάθειάς  
διὰ νά διαφύγῃ τὸν στραγγαλισμόν. Φεῦ ! ἀνωφελὲς προ-  
σπάθει· ὁ ἐχθρὸς τὸν ἐκράτει καλῶς καὶ ἐξηκολούθησε ἐπὶ  
μᾶλλον νά τὸν περισφιγγῇ, ὥστε ἐπὶ τέλους μετὰ τελευ-  
ταῖόν τινα σπασμόν ἔμεινεν ἀκίνητος. Ὁ φονεὺς τὸν ἔρρι-  
ψεν εἰς μίαν γωνίαν.

Ἡ νεάνις ἐπὶ τέλους ἐξύπνισε καὶ διανοίξασα τοὺς ὀ-  
φθαλμούς, εἶδε διὰ τῆς ὥχρᾶς λάμψεως ἀστραπῆς ἀνθρω-  
πον ἐν τῷ κοιτῶνί της, τὸν ὅποιον δὲν ἀνεγνώρισε, παρα-  
τηρήσασα μόνον, ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπερμεγέθη κεφαλὴν, μα-

κρὰν κόμην καταπίπτουσαν περὶ τὸν τράχηλόν του, κρύ-  
πτουσαν περὶ τὸ ἡμισυ τοῦ προσώπου του καὶ ἀνάστημα  
γιγάντειον. Ἐβάλε κραυγὴν βραχνῶδη, ὡσεὶ ἀνθρώπου  
πνιγομένου. Περίτρομος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ὤρ-  
μησε πρὸς τὴν θύραν κραυγάζουσα :

— Κλέπτης ! . . . δολοφόνος ! . . . βοήθεια ! . . .

Ὁ Ραοῦλ ὤρμησεν ἐπ' αὐτὴν καὶ σεν τὴν ἤρπασεν εἰς  
τὴν ἀγκάλην του· ἐπῆλθε στιγμὴ πάλης φρικαλέας. Ἡ  
Ἰωάννα ἡμύνετο μετὰ ἀπέλπιδοις ἐνεργείας, θέλουσα δὲ νά  
κραυγίσῃ, νά βγάλῃ φωνὴν ἀκόμην, δὲν ἠδύνατο πλέ-  
ον. Τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας της καὶ ἡ ἀνα-  
πνοὴ της ἐκόπη, ἔμεινε δὲ τέλος πάντων ἀδρανὴς καὶ ἀναί-  
σθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ της. Ὁ ἀνάνδρος ἀρῇ-  
κεν ἐπιφάνησιν θριάμβου· ἡ τάλαινά Ἰωάννα μὴ δυναμένη  
πλέον νά ὑπερασπίσῃ ἐαυτὴν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ἀ-  
νήγειρε καὶ ἐναπέθετο αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ταῦτοχρόνως  
βραχνῶδης καὶ φρικαλέος ὠρυγμὸς οὐχὶ πλέον κυνὸς ἀντή-  
χσεν ἔξωθεν μεμιγμένος μὲ τὰς ἐκρήξεις τοῦ κεραυνοῦ καὶ  
καλύπτων αὐτάς. Τὸ δικτυωτὸν ἀπασπάσθη βιαίως, ἐν δὲ  
πρόσωπον ἐπήδησεν ἐν μέσῳ τῶ κοιτῶν.

Ἦτον ὁ Λυκογιάννης.

Πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν στιγμὴν διὰ  
νά ὑπερασπίσῃ, σώσῃ τὴν μνηστὴν τοῦ οἴλου του Ἰακώβου  
Γρανδὲν ; Ὁ Λυκογιάννης διὰ τοῦ ἀγρίου ὀρμεμφύτου αὐ-  
τοῦ εἶχε μαντεύσει τὰς κακὰς προθέσεις τοῦ Ραοῦλ Δεσι-



μη ευρύτερον διατυπωθείσας. Πρόκειται κυρίως περί τοῦ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἀρχηγοῦ τῶν συντηρητικῶν Νόρθκωτ, καθ' οὗ εἰς νεαρός λόρδος ἔγραψεν ἐν τῷ Χρόνῳ, ὡς δῆθεν χλιαροῦ, ἐξαίρων μᾶλλον τὴν προσωπικότητα τοῦ Σώλσβαρυ.

«Ἐκαστος γινώσκει, λέγει ὁ Χρόνος, ὅτι ὁ Νόρθκωτ δὲν ὀφείλει τὴν θέσιν του εἰς τὴν κατὰ βούλησιν ἐκλογὴν ἑαυτοῦ ἢ τοῦ κόμματος, εἰς δ' ἀνήκει. Καὶ περ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Δισραέλη ὅτε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Συντηρητικῶν ἀπεχώρησε τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, οὐχ ἥττον εἶναι τὸ ἐξαγόμενον μακρᾶς πορείας φυσικῆς ἐπιλογῆς.»

Καὶ ξεύρεται τί ἐστὶ περίπου φυσικὴ ἐπιλογή; Ἐν χυδαίᾳ, ἀλλὰ πραγματικῇ γλώσσῃ τὸ δόγμα αὐτὸ τοῦ Δαρβίνου τὸ περί φυσικῆς ἐπιλογῆς εἶναι τὸ παρ' ἡμῖν: «Οποῖος φάει τὸν ἀλλόν. Αὐτὴ ἡ βραδεία ἐνέργεια τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς πρόκειται νὰ γίνῃ εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἕως ὅτου δέ ἕνας τέλος πάντων κατορθώσει νὰ φάγῃ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπιβληθῇ ἀρχηγός, ὁ κύριος Τρικούπης θὰ φάγῃ τὴν Ἑλλάδα!

Ὁ οἰκονομιστὴς δημοκράτης Βόλλμαρ, μέλος τοῦ γερμανικοῦ Κοινοβουλίου, ἐπανερχόμενος ἐκ Κοπενάγης, ὅπου ἔλαβε μέρος εἰς Σύνοδον Κοινωνιστικὴν συνελήφθη ἐν Κιέλφ. Ὁ Βόλλμαρ εἶναι ὁ Γερμανὸς Παχὺς καὶ ὁ συλλαμβάνων αὐτὸν Βίσμαρκ ὁ Τρικούπης τῆς Γερμανίας.

Ἄλλο θέατρον πάλιν ἐν Βερολίνῳ τὸ Ἑθνικὸν Θέατρον, ἐγένετο παρανάλωμα πυρός. Ἀναμφιδόλως τὸ στοιχεῖον αὐτὸ εἶναι μεμνημένον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ μηδενισμοῦ.

μαῖζ καὶ ἔκτοτε ἐπηγρύπνει ἐπὶ τῆς Ἰωάννας, οὐδόλως ὑποπτευούσης τοῦτο. Τὴν ἐσπέραν εἶχεν ἴδει τὸν Ραοὺλ ἐξερχόμενον λαθραίως τοῦ περιβόλου Βωκούρ, μετημφιεσμένος, ὡς εἶπομεν τοῦτο τὸν ἐξέπληξεν καὶ προήγαγε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ νεανίας κατὰ κακὸν ἔβαλε στὸ νουν του, ἐπιθυμήσας δὲ νὰ μαθῇ τὸν ἡκολούθησε καὶ ἐνῶ ὁ Ραοὺλ ἔμενε κρυμμένος εἰς τὸν φράκτιν τοῦ κήπου, ἐκρύβη καὶ αὐτός ἐν τῷ ἀγροῦ ἀραβοσίτου.

Ἰδὼν διὰ τῆς λάμπσεως τῶν ἀστραπῶν τὴν νεανίδα ἀκίνητον ἐπὶ τῆς κλίνης ἐξηπλωμένην τὴν πῆρε διὰ νεκράν. Ἐρρηξε φρικαλέαν κραυγὴν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Ραοὺλ, ὅστις ἀνάνδρος καὶ φοβιτσιάρης, ὅπως εἶνε ὅλοι οἱ ἄθλιοι ἀπέναντι τοῦ πραγματικοῦ κινδύνου, ὡπισθοχώρησεν ὡρὸς καὶ τρέμων μέχρι τῆς ἐσχατίας τοῦ κοιτῶνος. Ὁ ἀνάνδρος οὐτε τὸ θάρρος εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, ὅστις διὰ μιᾶς πυγμῆς τὸν ἔρριψεν ἐκ τῆς ἀγῆς πρὸ τῶν ποδῶν. Ὁ Ραοὺλ ἀπεφάσισε τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐλησμονήσας τὰς μαστιγώσεις καὶ ἐμελλε νὰ τὸν φονεύσῃ. Ναί, κρατὼν τέλος πάντων ἐκείνον, ὅστις τὸν εἶχε πλήξῃ διὰ τοῦ μαστιγίου, ἐννοοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν κατασυντρίψῃ ὑπὸ τοὺς πόδας του ὡς ἐντομον, ὅτε ἐξαίφνης ἡ θελκτικὴ τῆς Ἑρριέτης εἰκὼν διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ ἐχθρὸς οὗτος, ὁ ὁποῖος ἔκειτο χαμαὶ ἐκτὰ δὴν πρὸ τῶν ποδῶν του, τοῦ ὁποῖου ἐκράτει τὴν ζωὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἦτο ὁ ἀδελφός ἐ-

Τὸ Λονδίνον κοιμᾶται ἐπάνω σὲ κάρβουνα ἀναμμένα. Ὁ φόβος τῆς δυναμίτιδος κατατρομάζει τὰ πάντα. Ἡ ἐδὸς ὅπου κατοικεῖ ὁ Γλάδστον ἀπὸ τῆς 6ης ὥρας φράσσεται ὑπὸ στρατιωτικῶν ὀργάνων, διὰ νὰ μὴ περάσῃ οὔτε μυῖγα. Τὸ Λονδίνον τὸ ὁποῖον πούθεν ἀ σχεδὸν δὲν ἀπῆντα λόγχα καὶ σπαθιά καὶ γαλόνια, τώρα διαθέεται ὑπὸ πυκνῶν στρατιωτικῶν περιπολιῶν. Αὐτὸ θὰ πῇ ὁ νεώτερος πολιτισμός. Δύο τρεῖς κακοῦργοι μὲ ὀλίγα δράμια δυναμίτιδος σοῦ τὸν κάνουν τὸν πολιτισμὸν αὐτὸν . . . σκόνῃ!

Καὶ τί εἶναι αὐταὶ αἱ Ἄδου Μηχαναὶ ὅπως ὠνομάσθησαν; Τόσῳ μεγάλαι, ὅσον ἓνα τενεκεδένιο κουτί ἀγγλικῶν μπισκουῦ, ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ἀγοράζετε ἐς τοῦ Κόλα. Καὶ τί ἔχουν μέσα οἱ τενεκέδες αὐτοὶ; Ὀλίγα πελεκούδια, ἀνακατωμένα μὲ νιτρογλυκερίνην κατὶ σωληνάριον, τὸ μὲν πλήρες ἐλαίου ἀπὸ βιτριόλι, τὸ ἄλλο πλήρες χλωρίου ποτάσσης, ἡ ἐνθεσις τοῦ ἐνὸς σωληναρίου ἐντὸς τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ ἐκρηγνίς γίνεται ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, ἀνατρέπουσα, καταστρέφουσα, συνιρίδουσα, μηδενίζουσα. Ὅλα αὐτὰ μὲ ἓνα τενεκεδένιο κουτί!

**Ρακοςυλλέκτης.**

## ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Πληροφορίαι περί ἐνὸς δικηγόρου:

— Τί ξέρεις γιὰ τὸν δικηγόρο M\*\*;

καίης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευεν. Ἀπαξ ἤδη ἡ Ἑρριέτη δακρύουσα τὸν εἶχεν ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἐκείνου καὶ ἐνόμισεν, ὅτι ἐπεφάνη αὐτὴν τὴν στιγμὴν κραυγάζουσα ἀκόμη ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἐλεος! . . . Ἐλεος! . . . Λυκογιάννη, εἶνε ὁ ἀδελφός μου.

Τότε ἐρρίγησε καὶ κατεπραύνθη ἂντι δὲ νὰ πλήξῃ τὸν ἄθλιον, ὡπισθοχωρήσας καὶ αὐτὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ὁ Ραοὺλ ἐνόησας ὅτι ὁ Λυκογιάννης τὸν ἐφρίδετο καὶ τὸν ἐλεοῦσεν, ἀλλὰ δὲν ἐμάντευσε συγχρόνως εἰς ποῖον αἶσθημα τοῦ ἀγρίου ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του. Βραδέως ἐγερθεὶς εἶδε τὸν Λυκογιάννην διὰ λάμπσεως ἀστραπῆς φωτισσάσης ἐπὶ δευτερόλεπτον ὅλον τὴν κοιτῶνα, δεικνύοντα μὲ χεῖρα τεταμένην τὸ παράθυρον. Οὐδὲν ἄλλο ἐπεζητεῖ ἢ νὰ φύγῃ καὶ ἔφυγε βιαστικὰ ὥστε ἀπεδείκνυε τί εὐχαρίστησιν ἠσθάνετο ἀποφεύγων τὸ βάρος τοῦ τρομεροῦ βλέμματος τοῦ ἀγρίου.

Εὐθὺς ὡς ὁ Ραοὺλ ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Λυκογιάννης ἐπλησίασε τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χεῖρ κύψας ἐστίριξεν ἐπ' αὐτῆς ἐλαφρῶς τὸ οὖς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς νεανίδος ἐκ τινος ἐλαφροῦ κτυπήματος ἐνόησεν, ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν ἦτο νεκρά, ὡς τὸ πρῶτον εἶχεν ὑποθέσει. Ἀνέπνεεν.

(Ἀκολουθεῖ)